

der ere gaaede, i alt i 14 Tilfælde, desuden er legemlig Straf vistnok bleven idømt i 3 Tilfælde, hvor den ikke er kommen til Udførelse, idet en blev benaadet og to ere rejste bort. Af disse 14 Tilfælde, hvor Straffen altsaa er bleven idømt, er det i de 9 Tilfælde sket ved Københavns Kriminal- og Politiret, i 1 Tilfælde ved Viborg Overret og i 4 Tilfælde ved samtlige Underretter her i Landet. I de 11 af disse Tilfælde er den legemlige Revselse idømt som Tillægsstraf til Straf af Forbedringshusarbejde med 8 Maaneder indtil 2 Aar, og i de 3 Tilfælde har Straffen været Fængselsstraf eller Tvangsarbejde. Navnlig i de 11 Tilfælde, hvor der har været idømt Forbedringshusstraf, tror jeg, at en Tillægsstraf af legemlig Revselse egentlig ikke kan have særlig Betydning. Naar Folk blive idømte Forbedringshusstraf fra 8 Maaneder til 2 Aar, er det min Tanke, at kan det ikke hjælpe dem til at afholde sig fra at gøre sig skyldig i Vold, vil denne Tillægsstraf af 10—15 Slag Rotting heller ikke afholde dem derfra.

Eet vare alle Medlemmer enige om, den Gang den midlertidige Lov var til Behandling, og det ere de selvfølgelig ogsaa enige om nu, at der ikke skal vises nogen som helst Skaansel eller Medlidenhed overfor Personer, der gøre sig skyldige i Vold mod sagesløs Person, ej heller mod dem, der gøre sig skyldige i den Art Uterlighed, der falder ind under Bestemmelserne i Straffelovens §§ 168—174, og den samme Anskuelse har selvfølgelig ogsaa jeg. Jeg anvender den ogsaa i min Administration, idet Ansøgninger, der fremkomme fra Personer, der ere idømte Straf for Vold mod sagesløs Person eller for Uterlighed, der falder ind under de nævnte Straffelovsparagraffer, saa at sige aldrig komme videre, der finder ingen Indstilling Sted om Formildelse. Man bør ogsaa være streng overfor den Slags Personer. Jeg anser disse Voldsforbrydelser og Uterlighedsforbrydelser for langt værre end Rigtighedsforbrydelser. Men den Straf, som jeg anser det for mest gavnlige at anvende, er Tvangsarbejde. Det var et stort Fremskridt ved Loven af 1. April 1905, at den indførte Tvangsarbejde i langt større Omfang end tidligere, og navnlig at den satte Straffeidømmelsen saa meget op, at den kunde gaa op til 2 Aar. Det er nemlig utvivlsomt, at saa længe disse Voldsforbrydere sidde og afsone en Tvangsarbejdsstraf, kunne de ikke overfalde os andre og gøre sig skyldige i Vold. Alene den Omstændighed, at de saaledes kunne tages i

Forvaring og sættes til Tvangsarbejde i mange Maaneder, indtil 2 Aar, maa bevirke en Nedgang i Voldsforbrydelsernes Antal. Det er et effektivt Middel, derom kan der ikke tvistes. Men man skulde endvidere synes, at den, der havde faaet en saadan Straf, afholdt sig fra igen at gøre sig skyldig i saadan en Forbrydelse, thi Voldsforbrydelser begaas som oftest af dem, der ingenting bestille, af Løsgængere, der drive om og næsten for Tidsfordriv gøre sig skyldige i disse Forbrydelser. De ville ikke bestille noget, og naar Straffen bliver den, at de blive tvungne til at arbejde — og det blive de —, skulde man synes, at den Tanke kunde opstaa i deres Hjerner, at saa kunde de lige saa godt bestille noget udenfor Tvangsarbejdsanstalten som at tvinges dertil, naar de komme derind, og derfor tage sig noget nyttigt for og holde sig fra disse ganske uberetigede og grusomme Overfald, som de til Tider begaa.

Der var ved Loven af 1. April 1905 det store Fremskridt, at den indskrænkede Anvendelse af Legemsstraf paa Børn og unge Mennesker. Ifølge Straffeloven af 1866 § 29 kunde der anvendes Rotting overfor Personer mellem 15 og 18 Aar og Ris for Børn mellem 10 og 15 Aar, og disse Straffe kunde anvendes ved alle Forbrydelser af en saadan Beskaffenhed, at Straffeloven her kunde komme til Anvendelse. Det blev i Loven af 1905 indskrænket til kun at gælde ved Voldsforbrydelser. Naar man nu stryger Bestemmelsen i Loven af 1905 og tager den legemlige Revselse bort fra voksne, synes Konsekvensen at være, om end ikke med absolut Nødvendighed, at man ogsaa tager Legemsstraffen bort for Børnenes Vedkommende. Det er urimeligt at lade Ris blive staaende, naar det kun kan anvendes i 1 Aar af et Menneskes Liv, medens Mennesket er mellem 14 og 15 Aar. Og jeg finder det ogsaa naturligt, at Rottingen gaar ud for de unge Mennesker mellem 15 og 18 Aar. Det er ikke nødvendigt at sætte nogen anden Straf i Stedet. Man har jo altid andre Straffebestemmelser ved Siden af den legemlige Straf. Der er saaledes Fængselsstraf. Man kan ganske vist sige, at det heller ikke er heldigt at anvende den paa Børn, men der findes ogsaa andre Udveje. Ministeriet kan saaledes slutte Sagen uden Aktion, mod at Barnet bliver sat under Værgeraadets Tilsyn.

Ogsaa paa dette Punkt er der for øvrigt en lille Tilføjelse i Forslaget. I Stedet for at vi nu altid, naar Sagen slut-